

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” มีวัตถุประสงค์ 2 ประการหลัก คือ (1) เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค และ (2) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะ ความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย และได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อ ตอบสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าว ประกอบด้วย โรงเรียน 5 โรงเรียน นักเรียนรวมทั้งสิ้น 185 คน ดังนี้

- 1 โรงเรียนสตรีวิทยา
- 2 โรงเรียนวัดสุทธิวาราม
- 3 โรงเรียนวัดราชโอรส
- 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ
- 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

ดังนั้นจึงแสดงผลการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับสารดังกล่าวข้างต้นโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย

- 4.1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

4.1 สถานภาพส่วนบุคคล

ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 62.7 (จำนวน 116 คน) ในขณะที่เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 29.2 (จำนวน 54 คน) โดยมาจากโรงเรียนสตรีวิทยา คิดเป็นร้อยละ 27 รองลงมาคือ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ และลำดับต่อมาได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวาราม ซึ่งมีจำนวนเท่ากับโรงเรียนวัดราชโอรส (ร้อยละ 20 และ 18.4 ตามลำดับ) ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีระดับ คะแนนภาษาจีนในระดับคะแนน (เกรด) 3 เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมาคือได้ระดับ คะแนน 4 และ 2 (ร้อยละ 28.1 และ 24.9) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาจีนจากโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียน มีผลการเรียนอยู่ใน เกณฑ์ดีขึ้นไป (เกรด 3-4) ถึงร้อยละ 63.8 ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้(เกรด 1-2)ถึงร้อยละ 28.1 ทำให้สันนิษฐานว่ามีผู้เรียนร้อยละ 63.8 จะเข้าใจวิธีการใช้คำบุพบทจีนเป็นอย่างดี

ตารางที่ 1 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพส่วนบุคคล		จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	54	29.2
	หญิง	116	62.7
โรงเรียน	โรงเรียนสตรีวิทยา	50	27.0
	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า	30	16.2
	โรงเรียนเบญจมราชาลัย	37	20.0
	โรงเรียนวัดสุทธิวราราม	34	18.4
	โรงเรียนวัดราชโอรส	34	18.4
ระดับ คะแนน	1	6	3.2
	2	46	24.9
	3	66	35.7
	4	52	28.1

4.2 ลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

ดังที่กล่าวไว้ในระเบียบวิธีวิจัยในหัวเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และสืบเนื่องจากผลการวิเคราะห์ในหัวเรื่อง รูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค ซึ่งประกอบด้วย (1) การใช้คำบุพบทหน้าประธานหรือหน้าประโยค (2) หลังประธานหรือหน้าคำกริยา และ(3) หลังคำกริยา

จากรูปแบบการใช้คำบุพบทจีนที่กล่าวถึงในบทที่ 2 ตอนที่ 2.1 และจากการสำรวจรูปแบบการใช้คำบุพบทในเมืองต้น พบว่า รูปแบบการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลนั้น มีอยู่ 3 รูปแบบด้วยกันซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการใช้บุพบทวลีของภาษาจีน (ดูบทที่ 2 ตอนที่ 2.1) แต่ในการใช้คำบุพบทของผู้เรียนก็ยังคงมีความผิดพลาดเกิดขึ้น

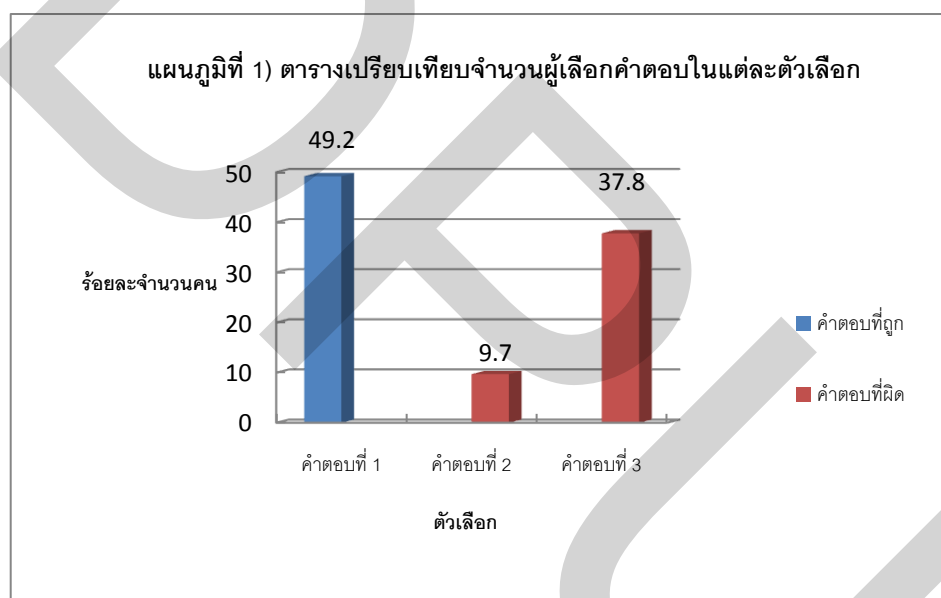
ผู้วิจัยได้จำแนกข้อคำถามจำนวน 14 ข้อ ดังนั้นจึงรายงานลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทเป็นรายข้อ ประกอบด้วย

ข้อ 1 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。

เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา

การใช้คำบุพบท 从(จาก) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกต้องร้อยละ 49.2 (ด้วยคำตอบ 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来) ตอบผิดรวมร้อยละ 47.5 ด้วยคำตอบ 从自行车上他摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。ร้อยละ 9.7 และ ด้วยประโยค 他摔下来从自行车上，我赶忙过去把他扶了起来。ร้อยละ 37.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 1) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

จากงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปตำแหน่งที่ตั้งในประโยคของคำบุพบท 从(จาก) ไว้ว่า สามารถวางไว้หน้าประโยค และหน้ากริยา ได้เพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น บุพบท 从(จาก) ไม่สามารถวางหลังกริยาได้เลย ดังนั้น จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 从(จาก) ผิดอยู่ ร้อยละ 47.5 แบ่งเป็นคำบุพบท 从(จาก) หน้าประโยค ร้อยละ 9.7 และคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาร้อยละ 37.8 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบท 从(จาก) หน้าประโยค แม้ประโยคนี้จะเป็นประโยคความรวมที่บอกเหตุและผล โดยมีประโยคหลักคือ “ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา(我赶忙过去把他扶了起来)” เป็นประโยคบอกผล และมีอนุประโยค คือ “เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน(他从自行车上摔下来)” เป็นประโยคบอกเหตุ ทั้งนี้ประโยคดังกล่าวต้องการสื่อความว่า ฉันรีบเข้าไปพยุง

เขาเพราะเขาล้มลงมาจากจักรยาน ข้อความที่ต้องการเน้น คือ “เขา” ไม่ใช่ “จากรถจักรยาน” ประโยคนี้จึงไม่สามารถวางบุพบท “จากรถจักรยาน(从自行车上)” ไว้หน้าประโยคได้ แสดงว่า ผู้เรียนขาดความเข้าใจในทักษะเรื่องการเน้นเนื้อความของประโยค จึงได้นำไปใช้ไม่ถูกต้อง จำนวนร้อยละของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ 9.7 เท่านั้น จัดว่าเป็นจำนวนที่น้อยมากและสาเหตุของความผิดพลาดนี้ถือได้ว่าเป็นจากความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งผู้เรียนสามารถควบคุมได้โดยการฝึกฝนและเน้นย้ำการใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญ ความผิดพลาดนี้ในรูปแบบเช่นนี้ก็จะสามารถลดน้อยลงได้

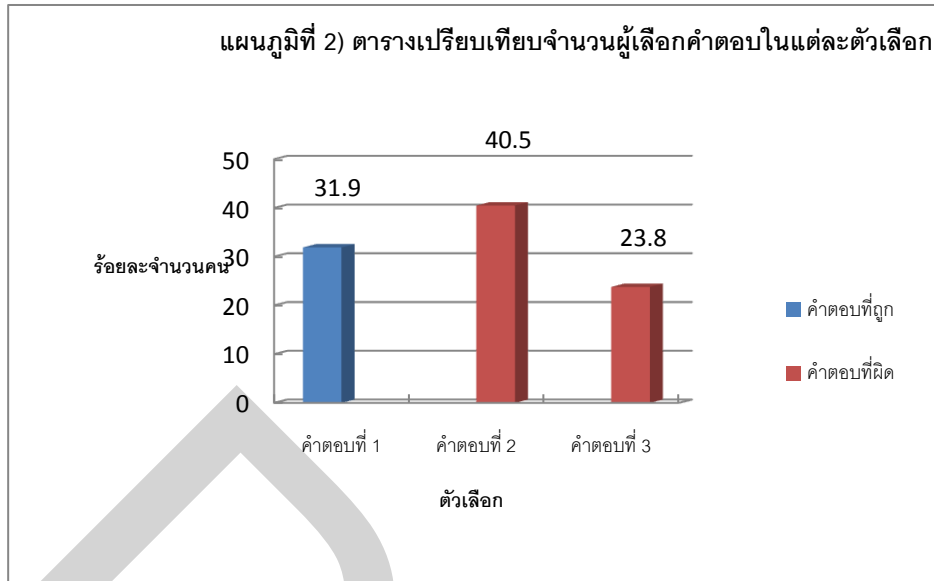
2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้คำบุพบท 从(จาก)หลังกริยา อาจเกิดขึ้นจากความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาจีนกับในภาษาไทยว่ามีความคล้ายคลึงกัน ทำให้เกิดการแปลคำศัพท์เป็นภาษาปลายทางแล้วนำมาใช้แทนที่กันเกิดขึ้น ซึ่งอันที่จริงแล้ว ภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้คำบุพบทต่างกัน โดยในภาษาไทยปกติจะวางหลังกริยา ดังนั้นเราจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงลักษณะความผิดพลาดในรูปแบบนี้ได้ และความผิดพลาดในลักษณะนี้เป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะได้นำคำบุพบท 从(จาก) มาใช้หลังคำกริยา

ข้อ 2 村里传说他叔要从国外回来了。

ในหมู่บ้านลือกันว่าอาของเขาจะกลับมาจากต่างประเทศ

การใช้คำบุพบท คำว่า 从(จาก) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ในหมู่บ้านลือกันว่าอาของเขาจะกลับมาจากต่างประเทศ” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 31.9 (ด้วยคำตอบ 村里传说他叔要从国外回来了) ตอบผิดรวมร้อยละ 64.3 ด้วยคำตอบ 村里传说他叔从国外要回来了。 ร้อยละ 40.5 และ ด้วยประโยค 村里传说他叔要回来从国外了。 ร้อยละ 23.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 2) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้คำบุพบท 从(จาก) ร่วมกับคำช่วยกริยา(能愿动词) ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อในประโยคมีคำช่วยกริยา(能愿动词) คำบุพบทวลีจะไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งได้ จะวางไว้หน้ากริยาหลักของประโยคเท่านั้น ดังนั้น จากประโยคข้อ 2) “ในเมืองว่ากันว่าอาของเขากลับมาจากต่างประเทศ” นี้ คำตอบที่ว่า “村里传说他叔要从国外回来了” จึงเป็นประโยคที่ถูกต้อง จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 从(จาก) ผิดอยู่ร้อยละ 64.3 แบ่งเป็นคำบุพบท 从(จาก) หน้าคำช่วยกริยา(能愿动词) ร้อยละ 40.5 และคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาหลักของประโยค ร้อยละ 23.8 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 从(จาก) หน้าคำช่วยกริยา (能愿动词) เนื่องด้วยในการเรียนการสอนหัวข้อเรื่องคำบุพบทจะกล่าวเพียงแค่ว่า ในภาษาจีนบุพบทวลีจะวางตำแหน่งหน้ากริยาเท่านั้น ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจว่า ในประโยคนี้สามารถวางกลุ่มคำบุพบท“从国外(จากต่างประเทศ)”หน้าคำช่วยกริยา(能愿动词) ซึ่งก็คือคำว่า “要(จะ)” ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท และเพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำช่วยกริยา(能愿动词) อยู่ในประโยค

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาหลักของประโยค สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

×村里	传说	他叔	要	回来	从国外了
ในเมือง	ว่ากันว่า	อาของเขา	จะ	กลับมา	จากต่างประเทศ

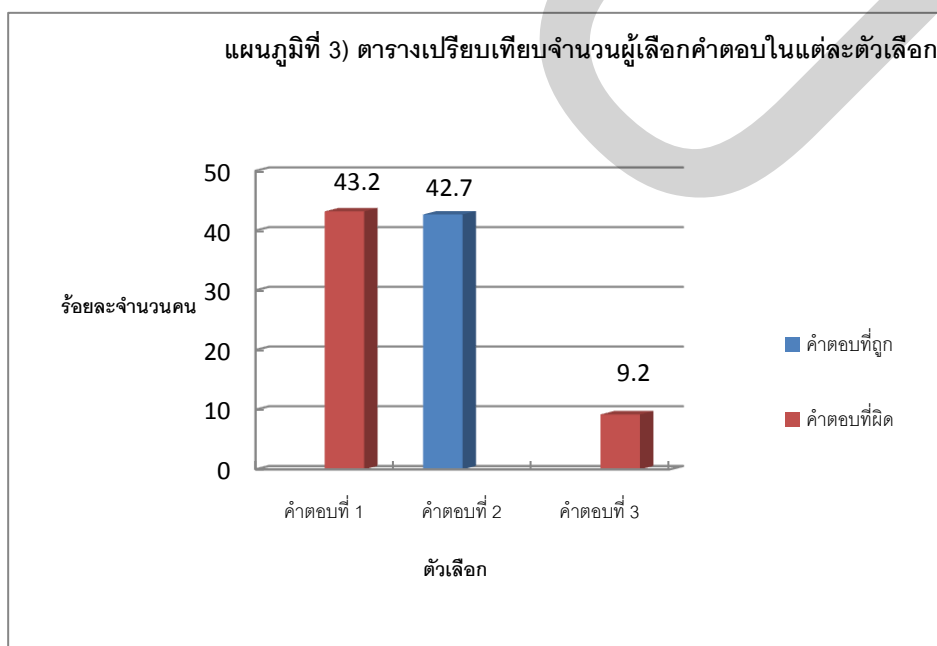
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยที่มีสถานะเป็นภาษาแม่ กับภาษาจีนที่มีสถานะเป็นภาษาที่สองของผู้เรียน ทำให้เราสามารถสันนิษฐานได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการแปลคำศัพท์แล้วนำมาใช้แทนที่กันตามโครงสร้างของลำดับคำในไวยากรณ์ของภาษาแม่ ทั้งที่จริงแล้ว ภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้คำบุพบทต่างกัน โดยในภาษาไทยปกติจะวางหลังกริยา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ความผิดพลาดที่ใช้ 从 (จาก) หลังกริยาหลักของประโยคถือเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 3 他想在黑板上写几个字。

เขายากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน

การใช้คำบุพบท คำว่า 在(ที่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขายากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 42.7 (ด้วยคำตอบ 他想在黑板上写几个字) ตอบผิดรวมร้อยละ 52.4 ด้วยคำตอบ 他想写几个字在黑板上。 ร้อยละ 43.2 และ ด้วยประโยค 在黑板上他想写几个字。 ร้อยละ 9.2 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 3) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) งานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปไว้ว่ากลุ่มคำบุพบท 在(ที่)สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง คือ 1) หน้าประโยค 2) หลังประธานหรือหน้ากริยา และ 3) หลังกริยา ประโยคข้อ “เขาอยากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “他想在黑板上写几个字” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ในการเรียนการสอนหัวข้อเรื่องคำบุพบท 在(ที่) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา เพื่อบอกสถานที่และเวลาที่เกิดกริยา จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 在(ที่) ผิดอยู่ ร้อยละ 52.4 ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยแบ่งเป็นคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค และคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยา ร้อยละของคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยามีจำนวนมากกว่าร้อยละของคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค ดังที่กล่าวอธิบายในหัวข้อ 2.2 ประโยคที่สามารถแบ่งเป็นอนุประโยค(分句)ได้ กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) จึงจะวางไว้ที่ตำแหน่งหน้าประโยคได้ แต่ประโยคนี้ ไม่สามารถแบ่งเป็นอนุประโยค(分句)ได้ และองค์ประกอบในประโยคยังเพิ่มคำช่วยกริยา(能愿动词) เช่นคำว่า 想(อยาก) เข้าไปในประโยค ทำให้ประโยคนี้ไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยคได้ ทั้งนี้การที่ผู้เรียนได้ตอบคำตอบนี้ จัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน และเพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำช่วยกริยา(能愿动词)อยู่ในประโยค จะไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยคได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ว่าดังนี้

×他	想	写几个字	在黑板上
เขา	อยาก	เขียนอักษร 2-3 ตัว	ที่กระดาน

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

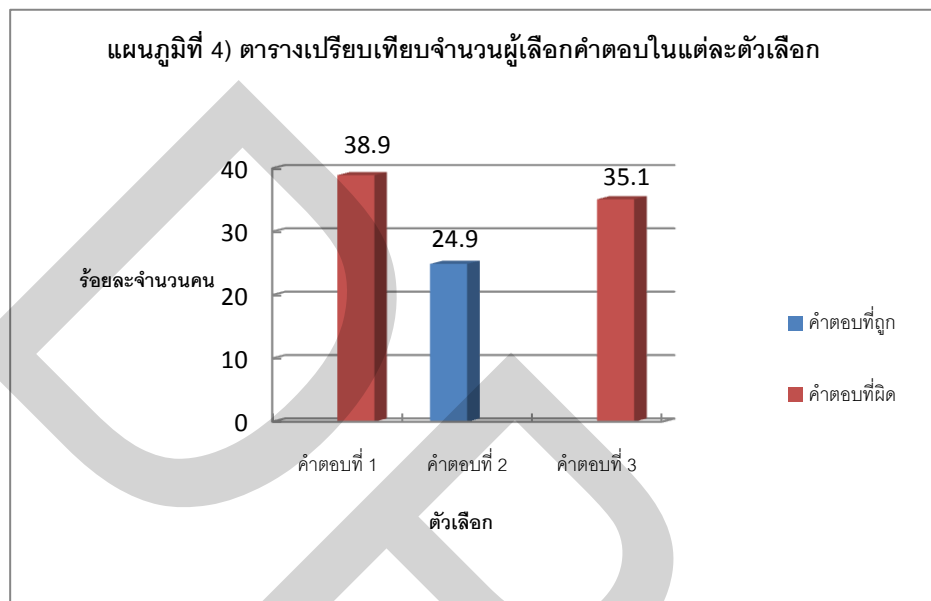
ข้อ 4 他不在家里看电视。

เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน

การใช้คำบุพบท คำว่า 在(ที่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 24.9 (ด้วยคำตอบ 他不在家里看电视) ตอบผิดรวมร้อยละ 74

ด้วยคำตอบ 他(他)在家里不看电视。 ร้อยละ 38.9 และ ด้วยประโยค 他不看电视在家里。 ร้อยละ 35.1 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 4) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) เพิ่มเติมจากข้อ 3) แต่เป็นที่น่าสนใจที่ร้อยละของคำตอบที่ผิดของข้อ 4) นี้ จะสูงกว่าร้อยละของคำตอบที่ตอบผิดของข้อ 3) อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งในข้อทดสอบ 4) นี้แตกต่างจากข้อ 3) คือ ได้เพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ได้แก่ คำว่า 不(ไม่) ในประโยค ซึ่งในการเรียนการสอนเรื่องคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ผู้สอนมักจะกล่าวเพียงว่า คำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ในภาษาจีนจะวางหน้าคำกริยา ดังนั้นประโยค “เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “他不(不)在家里看电视” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา มีผู้ตอบถูกเพียงแค่ร้อยละ 24.9 คิดเป็นจำนวนหนึ่งในสี่ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แต่จำนวนรวม 3 ใน 4 หรือคิดเป็นร้อยละ 74 ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ตอบ “他(他)在家里不看电视” คิดเป็นร้อยละ 38.9 เป็นการใช้นำบุพบทหน้าคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) และตอบ “他不看电视在家里” คิดเป็นร้อยละ 35.1 เป็นการใช้นำบุพบทหลังกริยาหรือหน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)หน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ดังที่กล่าวอธิบายในหัวข้อ 2.2 เมื่อเพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ได้แก่ คำว่า 不(ไม่) เข้าไปในประโยค คำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) จะวางหน้ากลุ่มคำบุพบท หรือในทางกลับกัน กลุ่มคำบุพบ

บท 在(ที่) จะวางหน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词)ไม่ได้ ทั้งนี้ผู้สอนสามารถป้องกันความผิดพลาดให้กับผู้เรียนได้โดยชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคที่มีคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词)อยู่ในประโยค ซึ่งอาจลดจำนวนความผิดพลาดให้น้อยลงได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ตามนี้

× 他 不 看 电视 在家里
เขา ไม่ ดู โทรทัศน์ ที่บ้าน

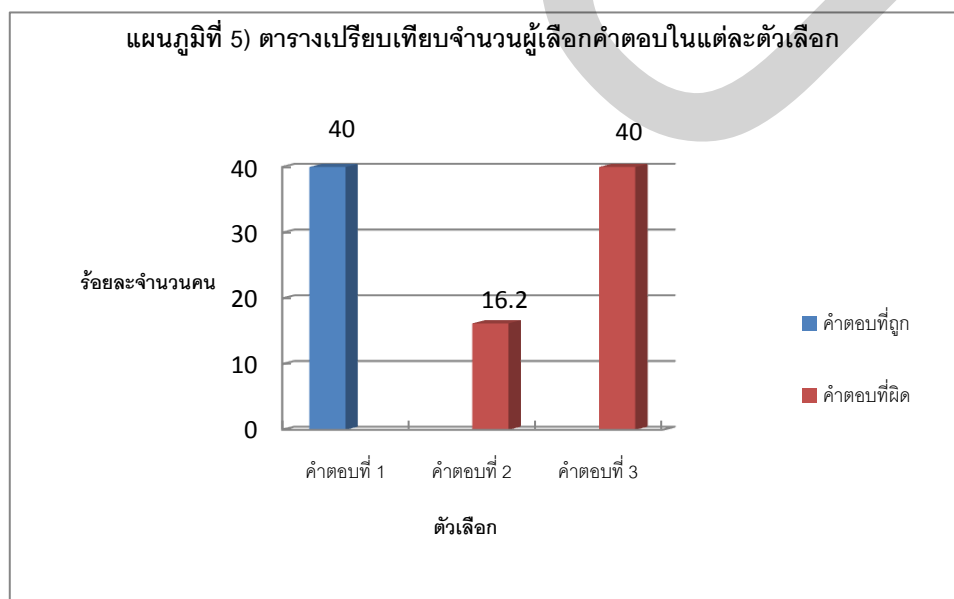
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 5 他跟一个有钱人住在一起。

เขาอาศัยอยู่กับคนรวย

การใช้คำบุพบท คำว่า 跟(กับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาอาศัยอยู่กับคนรวย” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 40.0 (ด้วยคำตอบ 他跟一个有钱人住在一起) ตอบผิดรวมร้อยละ 56.2 ด้วยคำตอบ 跟一个有钱人他住在一起。 ร้อยละ 16.2 และ ด้วยประโยค 他住在一起跟一个有钱人。 ร้อยละ 40.0 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 5) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

จากงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปตำแหน่งที่ตั้งในประโยคของบุพบทวลี 跟 (กับ) ไว้ว่า สามารถวางไว้หน้ากริยาเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น บุพบทวลี 跟 (กับ) ไม่สามารถวางหลังกริยาหรือหน้าประโยคได้เลย จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) ผิดอยู่ ร้อยละ 56.2 แบ่งเป็นคำบุพบท 跟 (กับ) หน้าประโยค ร้อยละ 16.2 และคำบุพบท 跟 (กับ) หลังภาคแสดง ร้อยละ 40 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) หน้าประโยค จากการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามได้ความว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจว่า กลุ่มคำบุพบทวลีสามารถวางไว้หน้าประโยคหรือหลังประธานได้ไม่มีข้อจำกัดที่แน่นอน โดยที่ความหมายยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง และด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ทำให้เกิดนำคำบุพบท 跟 (กับ) ไปใช้ไม่ถูกต้อง จำนวนร้อยละของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ 16.2 เท่านั้น จัดว่าเป็นจำนวนที่น้อยมาก

สาเหตุของความผิดพลาดนี้ถือได้ว่าเป็นจากความเข้าใจที่ผิดพลาดในการเรียนรู้และการนำภาษาไปประยุกต์ใช้ของผู้เรียนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งผู้เรียนสามารถควบคุมได้โดยการฝึกฝนและเน้นย้ำการใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญ ความผิดพลาดนี้ในรูปแบบเช่นนี้ก็จะสามารถลดน้อยลงได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) หลังกริยาวลี สามารถนำมาเปรียบเทียบได้ดังนี้

×他	住在一起	跟一个有钱人
เขา	อาศัยอยู่	กับคนรวย

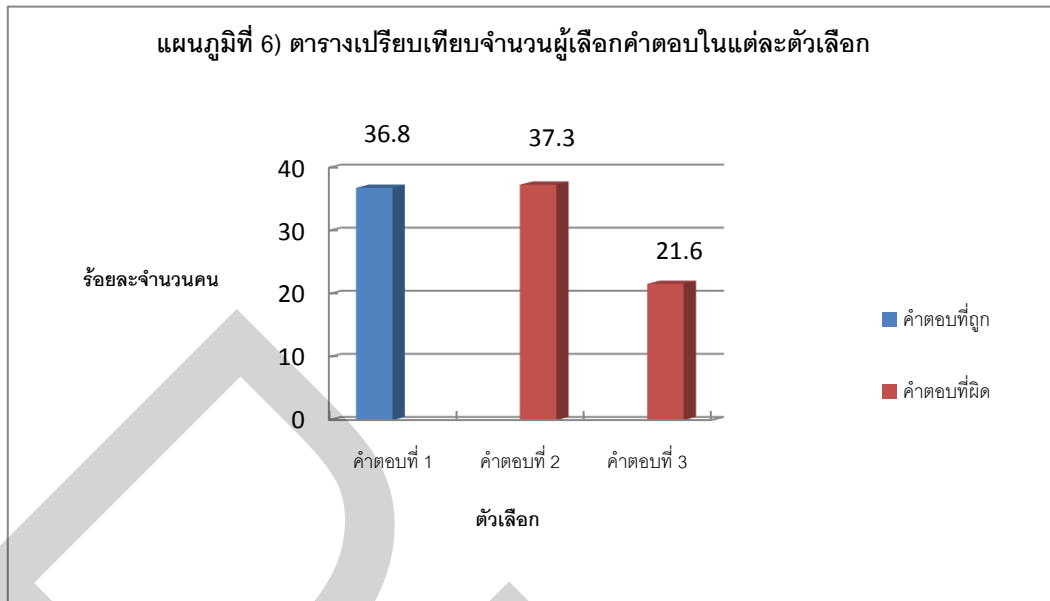
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 6 婚姻大事得跟父母商量。

เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่

การใช้คำบุพบท คำว่า 跟(กับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 36.8 (ด้วยคำตอบ 婚姻大事得跟父母商量) ตอบผิดรวมร้อยละ 58.9 ด้วยคำตอบ 婚姻大事跟父母得商量。 ร้อยละ 37.3 และด้วยประโยค 婚姻大事得商量跟父母。 ร้อยละ 21.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 6) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ในเบื้องต้นว่างานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปไว้ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 跟(กับ)สามารถวางได้เพียงแค่ หนึ่งตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับ คุณพ่อคุณแม่” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “婚姻大事得跟父母商量” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท วลี 跟(กับ) วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ในการเรียนการสอนเรื่อง คำบุพบท 跟(กับ) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า บุพบทวลี 跟(กับ) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการ ใช้คำบุพบท 跟(กับ) ผิดอยู่ ร้อยละ 58.9 ซึ่งเป็นจำนวนที่เกินกึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยแบ่งเป็นกลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) หน้าคำกริยาช่วย (能愿动词) และบุพบทวลี 跟(กับ) หลังกริยา ร้อยละของคำบุพบท 跟(กับ) หลังกริยามีจำนวนมากกว่าร้อยละของคำบุพบท 跟(กับ) หน้าประโยค จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 跟(กับ) หน้าคำกริยาช่วย (能愿动词) เนื่องจากในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทได้กล่าวแต่เพียงว่า บุพบทวลีในภาษาจีนสามารถวาง ตำแหน่งหน้ากริยาได้ ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจผิดว่า ในประโยคนี้สามารถวางกลุ่มคำบุพบท“跟 父母 (กับคุณพ่อคุณแม่)” ไว้หน้าคำกริยาช่วย(能愿动词) ซึ่งก็คือคำว่า “得(ต้อง)” ความผิดพลาดใน รูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท เพื่อป้องกัน ความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำกริยา ช่วย(能愿动词) ในประโยค

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกัน ได้ดังนี้

× 婚姻大事	得商量	跟父母
เรื่องการแต่งงาน	ต้องปรึกษา	กับคุณพ่อคุณแม่

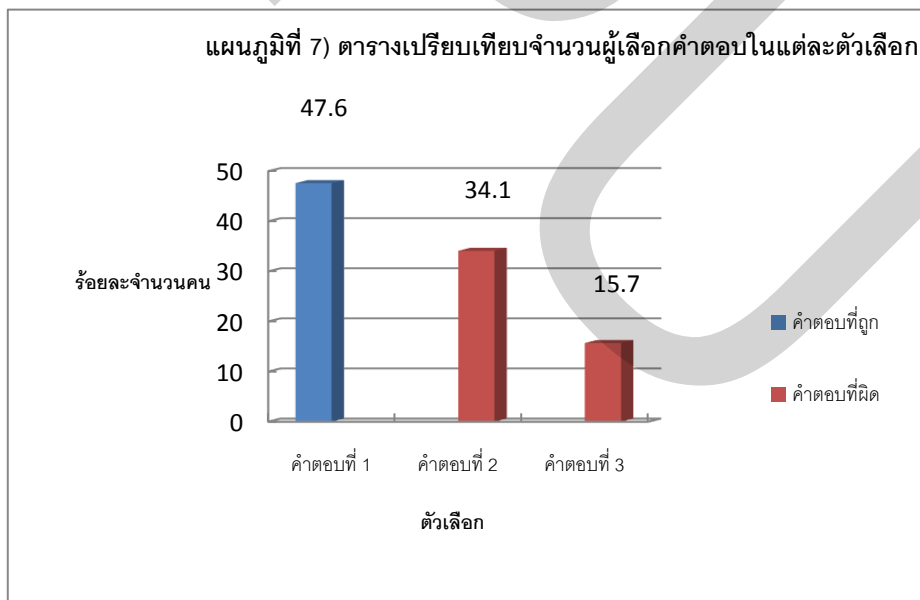
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 7 屋子已经给他们准备好了。

ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว

การใช้คำบุพบท คำว่า 给(ให้) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 47.6 (ด้วยคำตอบ 屋子已经给他们准备好了) ตอบผิดรวมร้อยละ 49.8 ด้วยคำตอบ 屋子给他们已经准备好了。ร้อยละ 34.1 และด้วยประโยค 屋子已经准备好给他们了。ร้อยละ 15.7 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 7) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้บุพบทวลี 给(ให้) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 给(ให้)สามารถวางได้เพียง 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหลัง

ประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ประโยคข้อ “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” นี้ มีคำตอบที่ตรงกับตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยาอยู่ 2 คำตอบ คือ

1) 屋子已经给他们准备好了。

(วางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา 准备 แต่หลังคำวิเศษณ์ 已经)

2) 屋子给他们已经准备好了。

(วางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา 准备 และคำวิเศษณ์ 已经)

ซึ่งคำตอบที่ตรงกับประโยคข้อ “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” คือคำตอบ 1) ที่ว่า “屋子已经给他们准备好了” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์ ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้กล่าวว่า เมื่อในประโยคมีคำวิเศษณ์ กลุ่มคำบุพบทสี่จะวางไว้หลังคำวิเศษณ์นั้น ในการเรียนการสอนเรื่อง คำบุพบท 给(ให้) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า กลุ่มคำบุพบทสี่ 给(ให้) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา เช่นเดียวกับคำวิเศษณ์ แต่ไม่ได้กล่าวถึงการเรียงลำดับคำวิเศษณ์กับคำบุพบท ซึ่งจากคำตอบที่ได้พบว่าจำนวนร้อยละของคำตอบทั้ง 2 ข้อ มีจำนวนมากใกล้เคียงกัน

จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทสี่ 给(ให้) หน้ากริยา และคำวิเศษณ์ ดังที่กล่าวข้างต้นว่า ผู้เรียนยังคงสับสนเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยา ในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทจะไม่ได้เน้นเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยา(คำที่วางหน้ากริยาเพื่อขยายกริยา) ทำให้ผู้เรียนเกิดความผิดพลาดในการนำไปใช้ ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงลำดับคำขยายหน้ากริยาเพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) หลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

×	屋子	已经准备好	给他们了
	ห้อง	เตรียมเรียบร้อยแล้ว	ให้พวกเขา

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน แม้ว่าจะไม่สามารถแปลเทียบได้ตรงตามตำแหน่งของไวยากรณ์ภาษาไทยได้ตรงทุกคำ แต่องค์ประกอบโดยรวมก็ยังคงคล้ายคลึงกับภาษาไทย คือ กลุ่มคำบุพบทสี่ปรากฏหลังกลุ่มคำกริยา ดังนั้นเรายังสามารถสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน จึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

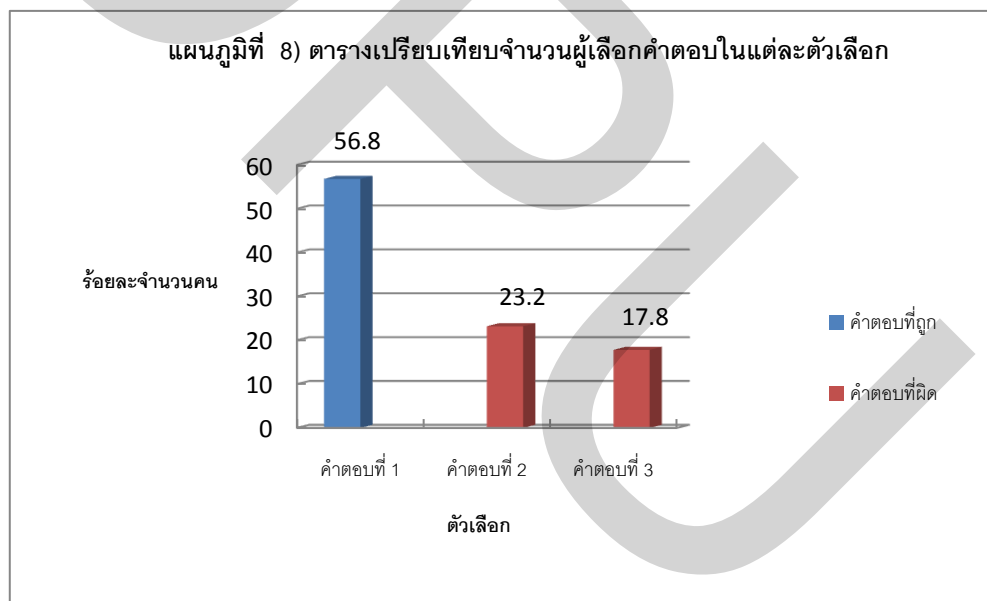
แต่เนื่องจากประโยคข้อ 7) ไม่สามารถแปลเทียบได้ตรงตามตำแหน่งไวยากรณ์ภาษาไทยได้ตรงทุกคำ ทำให้จำนวนผู้ที่เลือกคำตอบนี้มีเพียงแค่ 15.7 เท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากจำนวนร้อยละในข้ออื่นๆ

ข้อ 8 小李说作业已经交给陈老师了。

เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้อาจารย์เงินแล้ว

การใช้คำบุพบท คำว่า 给(ให้) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้อาจารย์เงินแล้ว” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 56.8 (ด้วยคำตอบ 小李说作业已经交给陈老师了) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.0 ด้วยคำตอบ 小李说作业给陈老师已经交了。 ร้อยละ 23.2 และ ด้วยประโยค 小李说作业已经给陈老师交了。 ร้อยละ 17.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 8) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) ซึ่งจะแตกต่างจากข้อ 7) คือ ในข้อ 8) นี้ได้เพิ่มเงื่อนไขของคำกริยา จากงานวิจัยของ Wei Tingxin กล่าวไว้ว่า คำบุพบท 给(ให้) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ซึ่งการวางคำบุพบท 给(ให้)ตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา จะกระทำได้อีกต่อเมื่อคำกริยาในประโยคนั้นมีความหมาย “ให้(给予)” + 给 ได้แก่ 传、发、送、卖、还、递、付、赏、寄、嫁、交、分 (ดังที่กล่าวไว้ในข้อ 4.2.3) ดังนั้นประโยคข้อ “เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้

อาจารย์เงินแล้ว” นี้ ตรงกับประโยค “小李说作业已经交给陈老师了” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลี หลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แม้ว่าประโยคดังกล่าวจะมีคำวิเศษณ์อยู่ก็ตาม และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

小李	说	作业	已经交给	陈老师	了
เสี่ยวหลี่	บอกว่า	การบ้าน	ส่งให้	อาจารย์เงิน	แล้ว

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคตรงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 56.8 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

- 1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 给(ให้) หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์จากประโยค “小李说作业已经给陈老师交了”
- 2) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) หน้ากลุ่มคำกริยา จากประโยค “小李说作业给陈老师已经交了”

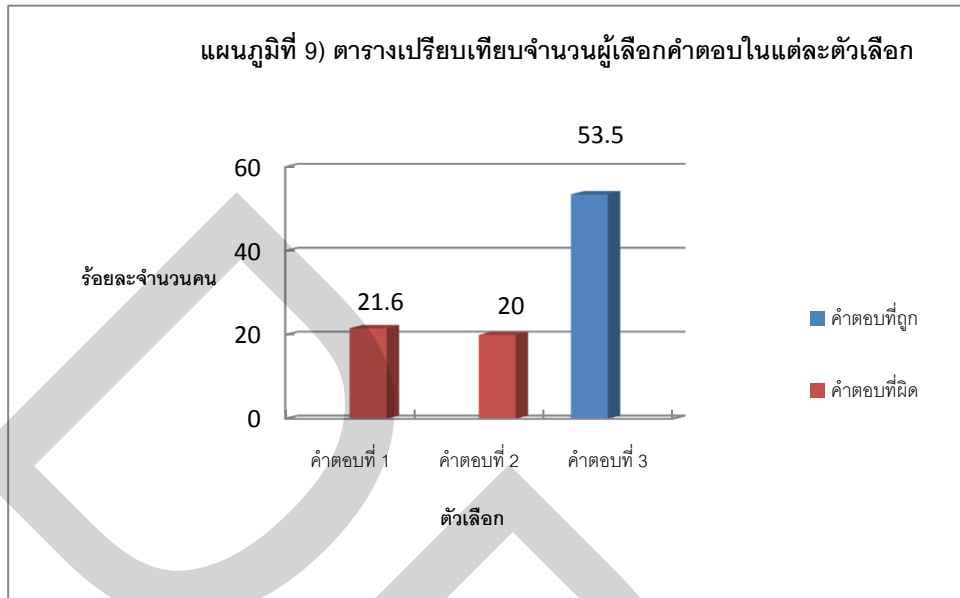
เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยมีสมมติฐานว่า ในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท หากอธิบายเพียงว่าบุพบทวลีมีตำแหน่งหลังประธานหรือหน้าคำกริยา ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีผู้เลือกคำตอบ 2 ข้อนี้ โดยคำตอบในข้อ 2) จะมีน้ำหนักมากกว่า หากได้เสริมเนื้อหาเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยาเข้าไป ก็จะทำให้ผู้เรียนหันมาเลือกคำตอบในข้อ 1) ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรเสริมเนื้อหาเกี่ยวกับคำกริยาที่สามารถวางคำบุพบทไว้หลังกริยาได้ เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

ข้อ 9 这列火车正开往北京。

รถไฟขบวนนี้กำลังขับมุ่งสู่ปักกิ่ง

การใช้คำบุพบท คำว่า 往(มุ่งสู่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “รถไฟขบวนนี้กำลังขับมุ่งสู่ปักกิ่ง” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 53.5 (ด้วยคำตอบ 这列火车正开往北京) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.6 ด้วยคำตอบ 这列火车正往北京开。 ร้อยละ 21.6 และ ด้วยประโยค 这列火车往北京正开。 ร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 9) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่งสู่) ในงานวิจัยของ Wei Tingxin กล่าวไว้ว่า คำบุพบท 往(มุ่งสู่) สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหน้าประธาน ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ซึ่งการวางคำบุพบท 往(มุ่งสู่)ตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา จะกระทำได้อีกต่อเมื่อคำกริยาในประโยคนั้นมีความหมาย “เคลื่อนที่(位移)”+往 ได้แก่ 发、开、飞、寄、跑、迁、伸、送、逃、销、运、押 ดังนั้นประโยคข้อ “รถไฟขบวนนี้กำลังขบวนมุ่งสู่ปักกิ่ง” นี้ ตรงกับประโยค “这列火车正开往北京” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แม้ว่าประโยคดังกล่าวจะมีคำวิเศษณ์อยู่ก็ตาม และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

这列火车	正	开	往	北京
รถไฟขบวนนี้	กำลัง	ขบวน	มุ่งสู่	ปักกิ่ง

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคตรงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 53.5 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา เช่นเดียวกับแบบทดสอบในข้อ 8)

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบท 往(มุ่งสู่) หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์ จากประโยค “这列火车正往北京开”

2) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบท 往(มุ่งสู่) หน้ากลุ่มคำกริยา จากประโยค “这列火车往北京正开”

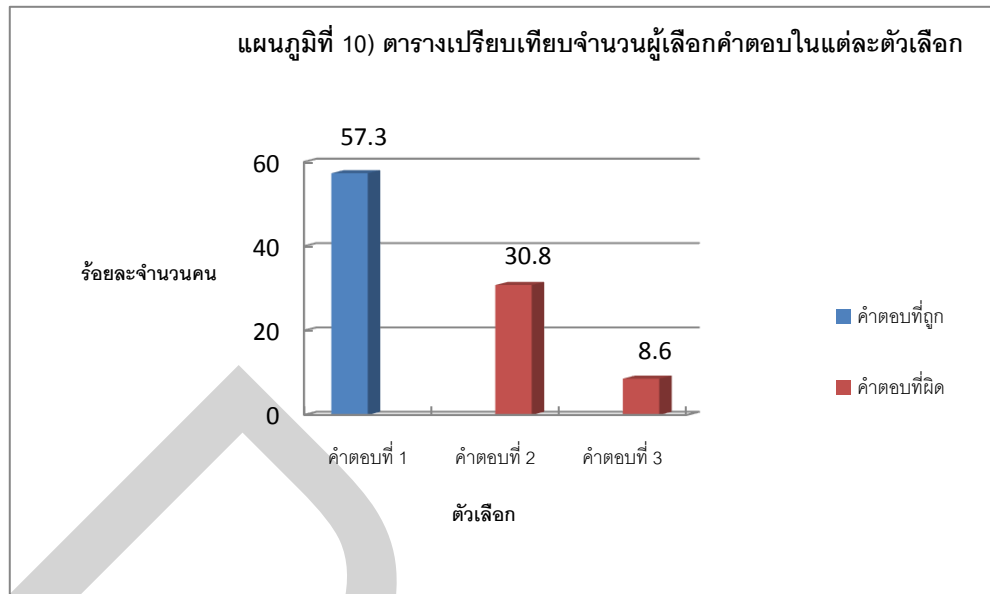
เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยได้สมมติฐานจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท กล่าวคือหากในการเรียนการสอนอธิบายแต่เพียงว่ากลุ่มคำบุพบทมีตำแหน่งหลังประธานหรือหน้าคำกริยา ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีผู้เลือกคำตอบ 2 ข้อนี้ โดยคำตอบในข้อ 2)จะมีน้ำหนักมากกว่า หากได้เสริมเนื้อหาเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยาเข้าไป ก็จะทำให้ผู้เรียนหันมาเลือกคำตอบในข้อ 1) ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรเสริมเนื้อหาเกี่ยวกับคำกริยาที่สามารถวางคำบุพบทไว้หลังกริยาได้ เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

ข้อ 10 他哥哥现在又开始往北京发展。

พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง

การใช้คำบุพบท คำว่า 往(มุ่ง) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 57.3 (ด้วยคำตอบ 他哥哥现在又开始往北京发展) ตอบผิดรวมร้อยละ 39.4 ด้วยคำตอบ 他哥哥现在又开始发展往北京。 ร้อยละ 30.8 และด้วยประโยค 往北京他哥哥现在又开始发展。 ร้อยละ 8.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 10) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) ดังที่กล่าวไว้ในประโยคข้อ 9) ว่า คำบุพบท 往(มุ่ง) สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหน้าประธาน ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แต่คำกริยาที่ปรากฏในประโยคนี้คือคำว่า “发展”(พัฒนา) ไม่ได้สื่อความหมายถึงการเคลื่อนที่ของสิ่งของ ดังนั้นจึงไม่เข้าพวกกับคำกริยาดังที่กล่าวไว้ในข้อ 2.2 ประโยคข้อ “พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง” นี้ ตรงกับประโยค “他哥哥现在又开始往北京发展” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหน้าคำกริยา และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

他哥哥	现在	开始	往北京 发展
พี่ชายเขา	ตอนนี้	เริ่ม	มุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคใกล้เคียงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 57.3 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา เช่นเดียวกับแบบทดสอบในข้อ 8) และข้อ 9)

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 往(มุ่ง) หลังกริยา จากประโยค “他哥哥现在又开始发展往北京” เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยได้สมมติฐานจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท กล่าวคือหากในการเรียนการสอนไม่ได้อธิบายถึงคำกริยาที่สามารถตาม

ด้วยคำบุพบท 往(มุ่ง)ได้ นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) หลังกริยา(他哥哥现在又开始发展往北京) จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน

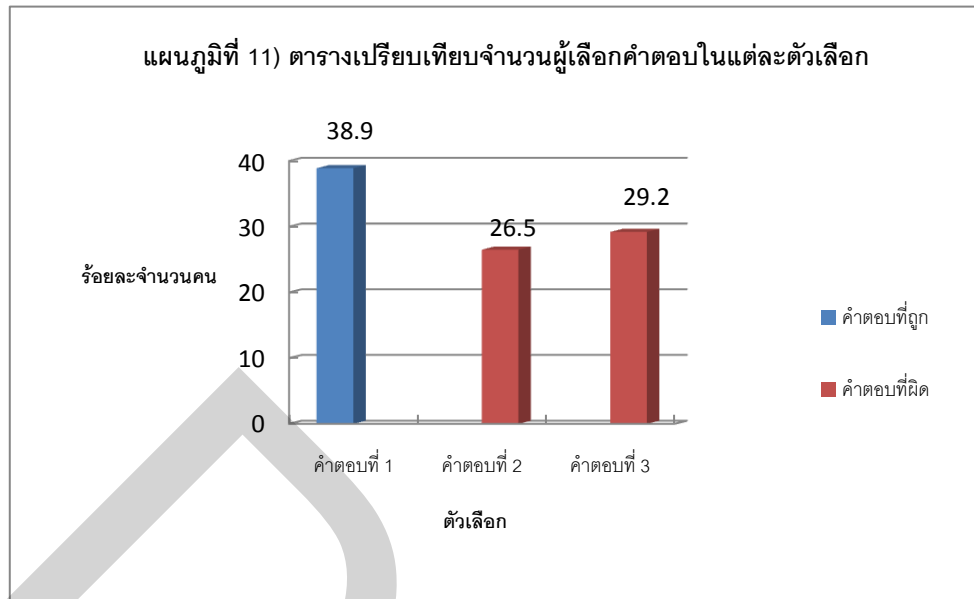
2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) หน้าประโยค จากประโยค “往北京他哥哥现在又开始发展” การที่ผู้เรียนเลือกคำตอบ 2) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานตามผลสรุปงานวิจัยของ Wei Tingxin นั้น เราไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เนื่องจากในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังไม่ปรากฏวิธีการใช้คำบุพบท 往(มุ่ง) หน้าประโยค อีกทั้งการใช้ในรูปแบบนี้แตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้นการใช้ในรูปแบบ 2) นี้จึงไม่ได้มีสาเหตุจากการเรียนการสอนหรือจากภาษาไทยเลย แต่หากผู้เรียนได้คำนึงเกี่ยวกับคำนามบอกสถานที่ในภาษาจีนที่สามารถวางไว้หน้าประโยคได้ตามกลวิธีของภาษาจีน และจากวิธีคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเลือกคำตอบ 2) นี้ เราจึงสรุปได้ว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาจีนที่เป็นภาษาที่ 2 ของผู้เรียนเอง(目的语知识负迁移——over-generalization)

ข้อ 11 他们对那位调查的人说他们的看法。

พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น

การใช้คำบุพบท คำว่า 对(ต่อ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 38.9 (ด้วยคำตอบ 他们对那位调查的人说他们的看法) ตอบผิดรวมร้อยละ 55.7 ด้วยคำตอบ 他们说对那位调查的人他们的看法。 ร้อยละ 26.5 และ ด้วยประโยค 他们说他们的看法对那位调查的人。 ร้อยละ 29.2 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 11) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 对(ต่อ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น” นี้ ตรงกับประโยค “他们对那位调查的人说他们的看法” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหลังประธานหรือหน้ากริยา

จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

- 1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกริยา จากประโยค “他们说对那位调查的人他们的看法”
- 2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกลุ่มคำกริยา จากประโยค “他们说他们的看法对那位调查的人”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

×他们	说他们的看法	对那位调查的人
พวกเขา	บอกความคิดเห็นของพวกเขา	ต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น

จากการวิเคราะห์รูปประโยค พบว่าทั้ง 2 ประโยค เป็นการใช้คำบุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกริยา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน ดังนั้นในการเรียนการสอนก็ไม่กล่าวถึงด้วยเช่นกัน แต่จากจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด พบว่า มีผู้เลือกคำตอบในข้อ 1 และข้อ 2 มากเป็นจำนวนร้อยละ 26.5 และร้อยละ 29.2 ตามลำดับ เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบตามทั้งข้อ 2 นี้ เกิดขึ้นจาก

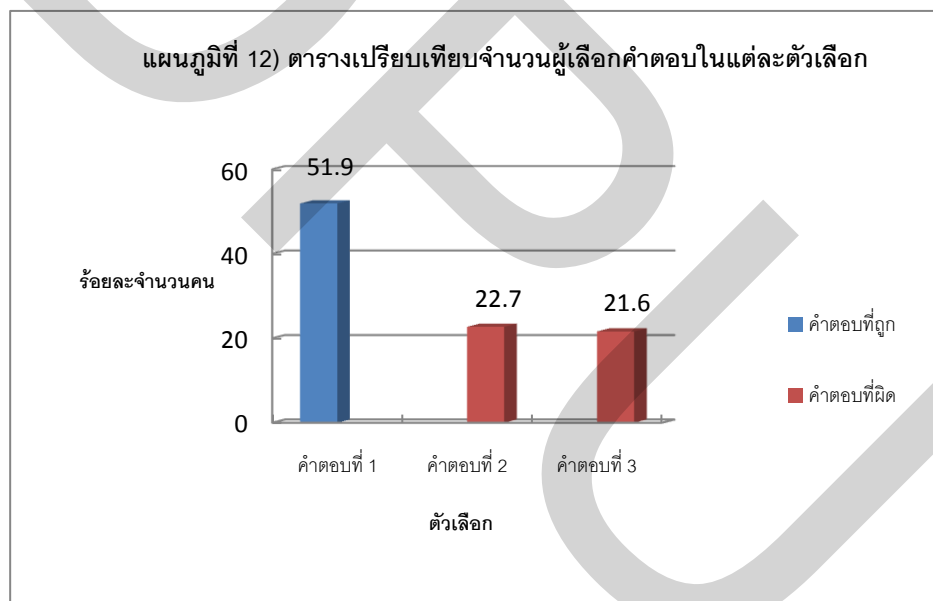
การนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน และได้นำคำบุพบท 对(ต่อ) ไปวางไว้หลังกริยา ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 12 他对老师不太礼貌。

เขาเสียมารยาทต่ออาจารย์

การใช้คำบุพบท คำว่า 对(ต่อ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาเสียมารยาทต่ออาจารย์” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 51.9 (ด้วยคำตอบ 他对老师不太礼貌) ตอบผิดรวมร้อยละ 44.3 ด้วยคำตอบ 他不对老师太礼貌。 ร้อยละ 22.7 และ ด้วยประโยค 他不太礼貌对老师。 ร้อยละ 21.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 12) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในประโยคข้อ 11 คือกลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธาน แต่ในข้อ 12 นี้ มีความแตกต่างจากข้อ 11 คือ ได้เพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词)ไว้ในประโยค ประโยคที่มีคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词)พร้อมกับกลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ)จะนำคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ไว้หน้าคำกริยา มีผลทำให้ประโยคข้อ “เขาเสียมารยาทกับอาจารย์” นี้ มีนัยตรงกับประโยค “他对老师不太礼貌” ในภาษาจีน

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) หลังคำวิเศษณ์ จากประโยค “他不~~对~~老师太礼貌” เราไม่สามารถอธิบายได้ว่าการใช้ในลักษณะเช่นนี้ เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เนื่องจากในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังไม่ปรากฏวิธีการใช้คำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) หน้ากลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) อีกทั้งการใช้ในรูปแบบนี้แตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้จึงไม่ได้มีสาเหตุจากการเรียนการสอนหรือจากภาษาไทยเลย แต่หากผู้เรียนได้คำนึงเกี่ยวกับคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ในภาษาจีนที่จะต้องวางหน้ากลุ่มคำบุพบท และจากวิธีคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเลือกคำตอบ 1) นี้ เราจึงสรุปได้ว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาจีนที่เป็นภาษาที่ 2 ของผู้เรียนเอง(目的语知识负迁移——over-generalization)

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) หลังภาคแสดง จากประโยค “他不太礼貌~~对~~老师”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

×他	不太礼貌	对老师
เขา	เสียมารยาท	ต่ออาจารย์

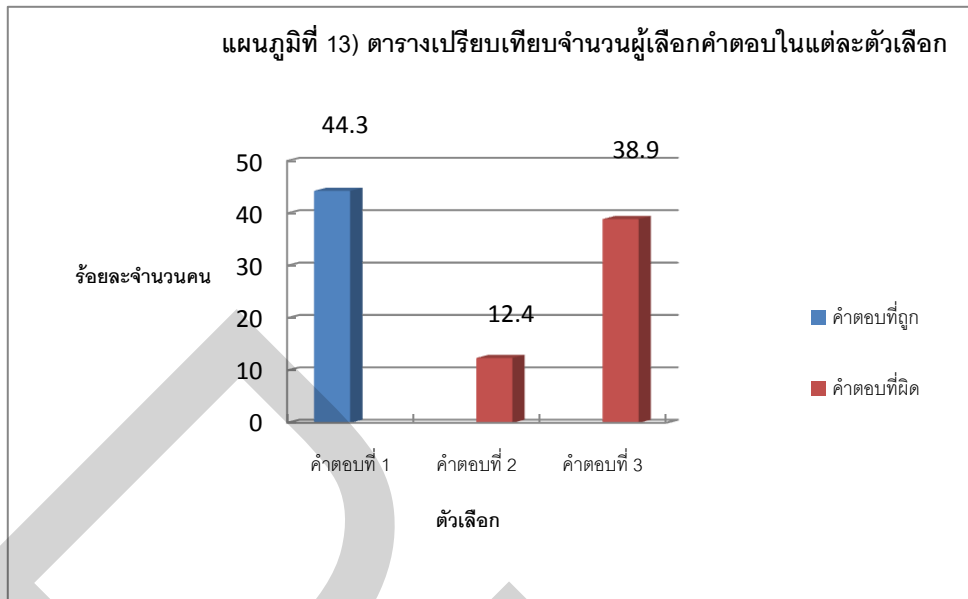
จากการวิเคราะห์รูปประโยค พบว่าทั้ง 2 ประโยค เป็นการใช้คำบุพบท 对(ต่อ) หลังประธานทั้งหมด แต่มีความแตกต่าง คือ รูปแบบประโยคในข้อ 2 เป็นรูปแบบที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงไม่กล่าวถึง จากจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด พบว่า มีผู้เลือกคำตอบในข้อ 1 และข้อ 2 มากเป็นจำนวนร้อยละ 22.7 และร้อยละ 21.6 ตามลำดับ เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบตามทั้งข้อ 2 นี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน และได้นำคำบุพบท 对(ต่อ) ไปวางไว้หลังกริยา ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 13 大家为他设宴洗尘。

ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา

การใช้คำบุพบท คำว่า 为 (สำหรับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 44.3 (ด้วยคำตอบ 大家为他设宴洗尘) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.3 ด้วยคำตอบ 大家设宴洗尘为他。 ร้อยละ 38.9 และ ด้วยประโยค 为他 大家设宴洗尘。 ร้อยละ 12.4 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 13) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับที่สำหรับเขา” นี้ ตรงกับประโยค “大家为他设宴洗尘” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทหลังประธานหรือหน้ากริยา

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) หน้าประโยค จากประโยค “为他大家设宴洗尘” ในงานวิจัยของ Wei Tingxin เขียนไว้ว่า “การใช้คำบุพบท 为(สำหรับ) หน้าประโยคจะขึ้นอยู่กับความยาวของกลุ่มคำนามที่วางหลังคำบุพบท หากกลุ่มคำนามนั้นมีความยาวมากจะต้องวางกลุ่มคำบุพบทไว้หน้าประโยค” แต่ประโยค “为他大家设宴洗尘” เป็นคำนาม 1 พยางค์ ไม่มีส่วนขยายใดๆ จึงไม่สามารถวางหน้าประโยคได้ ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเสริมวิธีการใช้กลุ่มคำบุพบทหน้าประโยคเพื่อลดความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบท 为(สำหรับ) หลังภาคแสดง จากประโยค “大家设宴洗尘为他”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

× 大家	设宴洗尘	为他
ทุกคน	จัดงานเลี้ยงต้อนรับ	สำหรับเขา

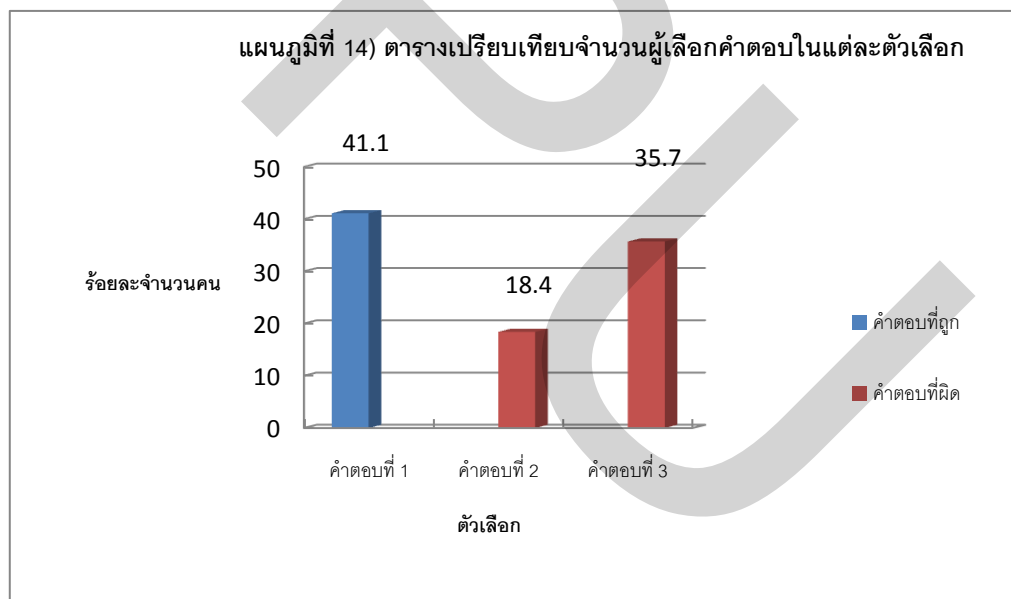
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 14 咱们别为那件小事伤了和气。

พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย

การใช้คำบุพบท คำว่า 为(ด้วย) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 41.1 (ด้วยคำตอบ 咱们别为那件小事伤了和气) ตอบผิดรวมร้อยละ 54.1 ด้วยคำตอบ 为那件小事咱们别伤了和气。 ร้อยละ 18.4 และ ด้วยประโยค 咱们别伤了和气为那件小事。 ร้อยละ 35.7 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 14) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(ด้วย) ดังที่ได้กล่าวไว้ในประโยคในข้อ 13) ว่าบุพบทวลี 为(ด้วย) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย” นี้ ตรงกับประโยค “咱们别为那件小事伤了和气” หรือคือวางบุพบทวลีหลังประธานหรือหน้ากริยา

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(ด้วย) หน้าประโยค จากประโยค “为那件小事儿咱们别伤了和气” แม้ว่ากลุ่มคำนามที่รองรับคำบุพบทของประโยคนี้ จะยาวถึง 5 พยางค์ แต่ประโยคนี้ก็ไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบทหน้าประโยคได้ เนื่องจากในงานวิจัยของ Wei Tingxin ยังเขียนเสริมไว้ว่า “เมื่อประโยคมีคำวิเศษณ์มาขยาย กลุ่มคำบุพบทจะต้องวางหลังคำวิเศษณ์นั้นๆ” ซึ่งประโยค “为那件小事儿咱们别伤了和气” มีคำว่า “别”(อย่า) เป็นคำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถวางกลุ่มคำบุพบทไว้หน้าประโยคได้ ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเสริมหลักการใช้กลุ่มคำบุพบทเมื่อในประโยคมีคำขยายหน้ากริยา ทั้งนี้เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบท 为(ด้วย) หลังภาคแสดง จากประโยค “咱们别伤了和气为那件小事儿”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

× 咱们	别	伤了和气	为那件小事儿
พวกเรา	อย่า	ทะเลาะกัน	ด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

จากการวิเคราะห์ประโยคตั้งแต่ข้อ 1 ถึงข้อ 14 สามารถแสดงลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนในรายข้อดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนในรายข้อ

ข้อคำถาม	คำตอบ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 การใช้บุพบท	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。	91	49.2
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 从自行车上他摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。	18	9.7
คำว่า 从(จาก)	ตอบผิดด้วยรูปประโยค 他摔下来从自行车上，我赶忙过去把他扶了起来。	70	37.8

ข้อคำถาม	คำตอบ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
2 การใช้พบพบ คำว่า 从(จาก)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔要从国外回来了。	59	31.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔从国外要回来了。	75	40.5
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔要回来从国外了。	44	23.8
3 การใช้พบพบ คำว่า 在(ที่)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他写了几个字在黑板上。	80	43.2
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他在黑板上写了几个字。	79	42.7
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 在黑板上他写了几个字。	17	9.2
4 การใช้พบพบ คำว่า 在(ที่)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他在家不看电视。	72	38.9
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他不看电视。	46	24.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不看电视在家里。	65	35.1
5 การใช้พบพบ คำว่า 跟(กับ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他跟一个有钱人住在一起。	74	40.0
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他住跟一个有钱人住在一起。	30	16.2
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他住在一起跟一个有钱人。	74	40.0
6 การใช้พบพบ คำว่า 跟(กับ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 婚姻大事得跟父母商量。	68	36.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 婚姻大事跟父母得商量。	69	37.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 婚姻大事得商量跟父母。	40	21.6
7 การใช้พบพบ คำว่า 给(ให้)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 屋子已经给他们准备好了。	88	47.6
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 屋子给他们已经准备好了。	63	34.1
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 屋子已经准备好给他们了。	29	15.7
8 การใช้พบพบ คำว่า 给(ให้)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 小李说作业已经交给陈老师了。	105	56.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 小李说作业给陈老师已经交了。	43	23.2

	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 小李说作业已经给陈老师交了。	33	17.8
9 การใช้บุพบท คำว่า 往(มุ่ง)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 这列火车正往北京开。	40	21.6
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 这列火车往北京正开。	37	20.0
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 这列火车正开往北京。	99	53.5
10 การใช้บุพบท คำว่า 往(มุ่ง)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他哥哥现在开始往北京发展。	106	57.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他哥哥现在开始发展往北京。	57	30.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 往北京他哥哥现在开始发展。	16	8.6
11 การใช้บุพบท คำว่า 对(ต่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他们对那位调查的人说他们的看法。	79	38.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他们说对那位调查的人他们的看法。	49	26.5
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他们说他们的看法对那位调查的人。	54	29.2
12 การใช้บุพบท คำว่า 对(ต่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他对老师不太礼貌。	96	51.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不对老师太礼貌。	42	22.7
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不太礼貌对老师。	40	21.6
13 การใช้บุพบท คำว่า 为(เพื่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 大家为他设宴洗尘。	82	44.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 为他大家设宴洗尘。	23	12.4
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 大家设宴洗尘为他。	72	38.9
14 การใช้บุพบท คำว่า 为(เพื่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 咱们别为那件小事儿伤了和气。	76	41.1
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 为那件小事儿咱们别伤了和气。	34	18.4
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 咱们别伤了和气为那件小事儿。	66	35.7

ดังนั้นเมื่อพิจารณาโดยรวมจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบผิด (ร้อยละ 51.46) มากกว่าตอบถูก (ร้อยละ 44.06) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 1 , 8 , 9 , 10 และ 12 ตอบถูกมากกว่าตอบผิด โดยข้อที่ถูกมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 10, 8 และ 9 ตามลำดับ ข้อที่ผิดมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ ข้อ 4 , 2 และ 6 ตามลำดับ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงลักษณะความผิดพลาดโดยรวมในการใช้บุพบทภาษาจีน

ข้อ	ร้อยละของการตอบถูก		ร้อยละของการตอบผิด	
1 从(จาก)	40.55	49.2	55.9	47.5
2 从(จาก)		31.9		64.3
3 在(ที่)	33.8	42.7	63.2	52.4
4 在(ที่)		24.9		74.0
5 跟(กับ)	38.4	40.0	57.55	56.2
6 跟(กับ)		36.8		58.9
7 给(ให้)	52.2	47.6	45.4	49.8
8 给(ให้)		56.8		41.0
9 往(มุ่งสู่)	55.4	53.5	40.5	41.6
10 往(มุ่ง)		57.3		39.4
11 对(ต่อ)	45.45	38.9	50	55.7
12 对(ต่อ)		51.9		44.3
13 为(สำหรับ)	42.7	44.3	47.7	41.3
14 为(ด้วย)		41.1		54.1
รวม	44.06		51.46	

จากประโยคทดสอบ 14 ประโยคข้างต้น มีผู้ตอบถูกน้อยกว่าตอบผิด และจากค่าเฉลี่ยร้อยละรวมของการตอบผิดร้อยละ 51.46 วิเคราะห์มูลเหตุของความผิดพลาดได้ 2 หัวข้อใหญ่ๆ คือ 1) ความผิดพลาดที่จากอิทธิพลของภาษาแม่ ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ ผู้เรียนจะวางบุพบทหลังคำกริยา ผู้เรียนเลือกคำตอบนี้มากคิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 29 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมด (51.46) และ 2) ความผิดพลาดที่จากการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องจากผู้สอนอาจจะเลย หรือไม่ได้กล่าวถึงข้อจำกัดต่างๆ ของบุพบทที่ใช้กับประโยคที่มีคำวิเศษณ์ คำช่วยกริยา เป็นต้น ผู้เรียนเลือกคำตอบนี้มากคิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 22.46 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมด(44.06)

จากตารางที่ 4 ผู้วิจัยยังพบว่า ร้อยละของการตอบถูกของคำว่า 给(ให้)ในข้อ 7 กับข้อ 8 และ 往(มุ่ง,มุ่งสู่)ในข้อ 9 กับข้อ 10 มีค่าคำตอบถูกเกินร้อยละ 50 แต่ร้อยละของการตอบผิดของ 从(จาก) ในข้อ 1 กับข้อ 2 หรือจากคำว่า 在(ที่)ในข้อ 3 กับข้อ 4 หรือจากคำว่า 跟(กับ)ในข้อ 5 กับข้อ 6 และ จากคำว่า 对(ต่อ)ในข้อ 11กับ ข้อ12มีค่าคำตอบผิดเกินร้อยละ 50 เห็นได้ชัดเจนว่าผู้เรียนเข้าใจ ชำนาญกับการใช้คำบุพบท 给(ให้)และคำบุพบท 往(มุ่ง,มุ่งสู่)เป็นอย่างดี คือวางกลุ่มคำบุพบทหลัง กริยาเช่นเดียวกับภาษาแม่ของผู้เรียน และขาดความชำนาญการใช้คำบุพบท 从(จาก), 在(ที่), 跟(กับ) และ 对(ต่อ) ที่โดยมากจะวางกลุ่มคำบุพบทหน้ากริยาตามหลักการทั่วไปที่ใช้ในการเรียนการสอน แต่คำว่า 在(ที่) จะแตกต่างจากคำบุพบทอื่นอีกอย่างหนึ่งที่ชัดเจน คือมีวิธีการใช้ที่หลากหลายนั่นเอง

จากผลการวิจัยที่พบว่า อิทธิพลของภาษาแม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกินกึ่งหนึ่งเลือกคำตอบได้ ถูกต้องเมื่อคำตอบที่ถูกต้องในข้อนั้นๆเป็นกลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา ในขณะที่เดียวกัน อิทธิพล ของภาษาแม่ก็สามารถทำให้ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 29 เลือกคำตอบที่ผิดเนื่องจากเลือกคำตอบที่บุพ บทวางหลังกริยา ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มากกว่าอิทธิพล จากการเรียนการสอน